S Božím slovem na každý den

Ze stínu smrti na cestu pokoje

Vlastimil Fürst

Nestačí jen kousek, čti ji celou

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci? Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.

Lukáš 24,25-27

Ježíš jde už nějakou dobu se svými dvěma žáky. Když mu povědí, co je trápí, začne jim zase on vyprávět příběh židovských Písem pěkně od začátku až do konce.

Nejdřív je ale pokárá: *„Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci? Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?“* Připomíná jim výklad proroctví, který Mesiáše nepředstavuje jako toho, který osvobodí Židy od Říma, ale který o něm hovoří jako o Spasiteli, jenž zbaví celý svět prokletí, které přinesl hřích.

Ježíšova kritika se jim nelíbila. V duchu si říkají: „Jak nám může něco vyčítat někdo, kdo ani neví, co se děje? Vždyť o tom, co se v pátek stalo, mluví celý Jeruzalém. Tak jak je možné, že on o tom doposud nic netušil? A to nás chce poučovat?“

Ježíš začíná od ráje, kde došlo k prvnímu selhání našich prarodičů. Připomíná Boží slib, že se narodí zachránce, jemuž ďábel sice rozdrtí patu, ale sám od něho bude poražen a skončí s rozdrcenou hlavou. Postupně prochází starozákonní proroctví popisující Mesiáše jako vítěze, který ale nejdřív musí trpět.

Pokud chci porozumět Bibli, musím ji číst celou – od Mojžíše až po Zjevení. Nestačí si z ní vybírat jen to, co se mi líbí. Bible je jako mozaika. Její krása vynikne, až když uložím každý její text na to správné místo. Není to snadné, ale stojí to za to!

Otevřené oči vidí Ježíše

Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Lukáš 24,30.31

Dnes bude opět mnoho dětí věřit, „že když vydrží nejíst, uvidí zlaté prasátko". Spousta lidí dnes bude brát do úst jméno Ježíš, budou dělat to, co říkají štědrovečerní tradice, ale s Ježíšem se nesetkají, protože je pro ně jen pohádkou pro malé naivní děti.

Ježíš se v den svého zmrtvýchvstání setkal se dvěma muži, kteří patřili mezi jeho učedníky. Šli spolu možná celou cestu z Jeruzaléma až do Emaus, což trvalo tři hodiny. Přitom jim vyprávěl příběh Bible, ale oni ho ani při tom nepoznali.

Vše se změnilo, když byli u stolu. Pozvali ho na večeři, protože jim s ním bylo dobře. Jeho slova jim vracela naději. Připomínal jim stará proroctví, která hovořila o tom, že Mesiáš zemře, ale pak vstane z mrtvých, a oni si přitom uvědomovali, že jim Ježíš říkal totéž, ale oni to nechtěli slyšet.

Pak vzal Ježíš do rukou chléb. Začal ho lámat, podával jim ho a v té chvíli ho najednou poznali. Lukáš píše, že *„se jim otevřely oči"*. Konečně poznali, že Ježíš žije. Chtěli mu klást spoustu otázek, ale on jim najednou zmizel z očí, protože už věděli vše, aby se jejich smutek mohl proměnit v radost.

V dnešní den zaznívá jméno Ježíš po celém světě. Lidé mluví o malém „Jezulátku" a jeho příběh považují jen za pěknou pohádku nebo tradici, kterou je dobré dodržovat. Přeji si, aby se i jim otevřely oči a oni uviděli Ježíše. Ne to miminko v Betlémě, ale Ježíše Krále, který porazil ďábla a může zlo v nás nahradit dobrem a láskou. Nejen na jeden večer v roce, ale napořád.

Světlo ve tmě

A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; nalezli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“ Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.

Lukáš 24,33–35

Dva učedníci vyrážejí na cestu. Jdou, i když je noc. Ještě před chvílí toho pocestného, který se k nim přidal, zrazovali od další cesty, protože slunce již zapadalo a blížila se noční tma. Teď se vydávají na tříhodinovou cestu zpět do Jeruzaléma. Všude kolem je tma, ale oni mají ve svém nitru světlo. Viděli Ježíše, živého Mistra, a teď spěchají, aby se o to podělili s těmi, kteří zůstali v Jeruzalémě.

Tutéž zkušenost od té doby zažily miliony křesťanů. Jakmile se člověk setká s živým Ježíšem, má potřebu se o svou radost sdílet s každým člověkem. Ta je někdy tak velká, že se člověk při jejím sdílení, pokud se setká s někým, koho to vůbec nezajímá, může stát až otravný.

Současný svět příliš skutečného světla, které by umělo prozářit temnou a chmurnou budoucnost, nenabízí. Pokud se ale setkám s živým Ježíšem, mám najednou dostatek světla, aby prozářilo i tu nejhorší temnotu, kterou se mi ďábel snaží zakrýt mou věčnost v nebeském království.

Ježíš čeká, aby se mi mohl ukázat jako živý a mocný Bůh. Pokud mu to dovolím, stane se mi světlem v té morální a mravní tmě, které je na naší planetě stále víc a víc. Navíc se pak já sám mohu stát malým světýlkem pro ty, kteří jsou zatím ve tmě, ale touží po světle. Mohu jim ukázat cestu k Ježíši, aby i oni mohli prožít ten zázrak, kdy Ježíš prozáří tmu jejich života.

Pokoj vám!

Když o tom mluvili, stál tu on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám.“ Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl?“ Lukáš 24,36–38

Musel to být šok. Učedníci se stále ještě ukrývali v místnosti – za dveřmi, které byly zabezpečeny pořádnou petlicí. Stále ještě řeší, zda je možné, aby byl Ježíš živý. Všichni ho viděli zemřít na kříži, ale dva učedníci z Emaus tvrdili, že se s ním setkali a že je živý.

V té místnosti se cítili v bezpečí. Hlasitě diskutovali a ani si nevšimli, že ten, o kterém mluví, je mezi nimi. Všimli si ho, až když promluvil. Řekl: *„Pokoj vám!“* A přestože to myslel zcela vážně a upřímně, všichni najednou blednou a třesou se strachy.

Přestože Stvořitel v knize Kazatel říká, že mrtví už nic nemohou, a David zpívá o tom, že v hrobě už nikdo nemůže oslavovat Boha, učedníci stejně jako většina tehdejších Židů věří v to, že se mrtvý člověk může vracet mezi živé jako duch. Tato pověra je nyní připravuje o radost, kterou by mohli mít, kdyby prostě uvěřili, že je mezi nimi vzkříšený Mesiáš – jejich Pán.

Při narození Mesiáše slyšeli pastýři nádherný andělský chór. Zpíval: *„Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení“* (L 2,14). Se stejným poselstvím přichází mezi své následovníky i vzkříšený Ježíš.

Ježíš nechce, abychom se báli. Proto říká: *„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!“* (J 14,27). Ježíš mi nabízí pokoj i v nepokojné době a já jej od něj rád přijímám.

Nejsem duch

To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi.

Lukáš 24,41-43

Ježíš dobře ví, co jeho učedníky tak vylekalo, když se najednou ocitl mezi nimi. Protože měli dveře zavřené na petlici, mysleli si, že se jim zjevil jeho duch. Byl to pro ně takový šok, že se podle Lukáše *„zděsili a byli plní strachu“* (L 24,37).

On si ale i v té chvíli ví rady. Nechce, aby si mysleli, že se jim zjevuje jako duch. Proto je požádá o trochu jídla. Dostává kus ryby a před všemi ji sní. To je něco, co by duch udělat nemohl, protože duchové nemají tělo a nemohou proto jíst. Aspoň takoví duchové, jak si je pověrčiví Židé, kteří věřili, že se lidé mohou zjevovat i po smrti, představovali. Pokud se něco takového děje, tak mezi nás nepřicházejí nějaké „dušičky zemřelých“, ale *„duchové ďábelští“* (Zj 16,14), což jsou andělé, kteří se kdysi dávno v nebi přidali na stranu ďábla a zla.

To, že Ježíš snědl po svém vzkříšení rybu, není dobrá zpráva pro některé vegetariány, kteří ze své diety dělají nejen náboženství, ale dokonce podmínku spasení. Mesiáš to ale nedělá kvůli těmto lidem. Jí rybu, aby jeho učedníci konečně uvěřili, že je to skutečně on, a ne nějaký duch. Vždyť lidé po smrti *„spí“* v hrobě (J 11,1), *„nevědí nic“* (Kaz 9,5) a v tomto stavu nevědomí čekají na okamžik svého vzkříšení a na setkání s Bohem (1K 15,52).

Ježíš žije. Sedí na trůnu se svým nebeským Otcem a těší se na okamžik, kdy i nás vezme k sobě. Proto chce, abych měl jistotu, že tehdy nebyl jen nějaký duch, ale on – skutečný Bůh.